

(Ter info: Deze recensie bevat enkele pretbedervers die de clou verklappen en daarom heb ik ze, voor wie het boek nog wil lezen, netjes gecamoufleerd.)

| ALEXANDER WOLFRAM *Ooit zal alles anders zijn*

DENKEN / KINDERMISHANDELING / VADER-KINDRELATIE / GODSDIENST

11+ — Het debuut van Alexander Wolfram kenmerkt zich al vanaf de cover door een opvallend experimenteel opzet. Nochtans is het achterliggende verhaal niet meteen vernieuwend: protagonist Tobe vlucht zijn slaapkamer uit, gedreven door een vooralsnog onbestemd verlangen. Hij verdwaalt echter in de nachtelijke stad en krijgt hulp van een 'vreemde man', die trekjes van zijn vader heeft. Wolfram lijkt te suggereren dat het om een ontmoeting

* * * * * maar de ware toedracht reikt nog verder: Tobe ontmoet * * * * die met hem in een

fictieve, filosofisch geladen dialoog treedt. Via een associatief denkproces passeren tal van thema's de revue, zoals de natuur, de dood, God en religie in het algemeen. Het trage vertelritme dwingt de lezer tot een precieze lezing en zijn onwetend perspectief biedt ruimte voor een donkere, unheimliche ondertoon. De bladspiegel draagt hiertoe bij en focust afwisselend op het hoofdverhaal en op een nevenverhaal waarin de gedachtegang van personages te lezen valt. In dit experimentele opzet loopt de tekst letterlijk buiten de lijntjes en verkennt Wolfram met verve de mogelijkheden en grenzen van de taal. Het poëtische taalgebruik weerspiegelt de rijkdom aan beelden en metaforen voor de gevoelstoestand

van de personages, bijvoorbeeld: 'Zijn gedachten maken nachtlawaai' en '[I]k was nog klein en ik maakte mijn beloftes soms een maatje te groot'. Soms schampt een beeld af, of blijkt Wolframs verteltrant nog te wijdlopig, wat het vertelritme nodeloos onderbreekt. Voor dat ene heikle thema, de vaderrelatie, vindt Tobe voorlopig nog niet de juiste woorden. De dubieuze ouder-kindrelatie, waarbij het kind niet over 'dat ene', afschuwelijke onderwerp kan of wil spreken, wordt op die manier subtiel onder de aandacht gebracht, zonder het probleem van mishandeling nadrukkelijk te vermelden. De fictieve ontmoeting met * * * * biedt Tobe een sterke stimulans om de confrontatie met zijn tirannieke vader aan te gaan. Het einde van de novelle wordt niet toevallig gesymboliseerd door een fikse regenbui, die alle pijn (voorlopig?) wegspoelt en baan ruimt voor de beloftevolle geur van de zomer. Toch blijkt het geen onverdeeld happy end, maar biedt de auteur ruimte voor een vervolghaai. Het problematisch gegeven van kindermishandeling wordt nog kort aangestipt via het opnemen van telefoonnummers van hulporganisaties (onder andere Tele-Onthaal).

Alexander Wolfram verkent op geheel eigenzinnige wijze de mogelijkheden van taal, compositie en vertelperspectief. Het resulteert in een poëtisch verhaal, waarin de experimentele opzet soms nog de overhand krijgt en een teveel aan beelden weleens stoort. Als hij z'n woordenstroom en experimentatiedrang kan kanaliseren, leidt dit ongetwijfeld tot beklijvender werk. [Jürgen Peeters]